

Culi Việt ở Xứ Ngươi

Tác Giả: Lê- Duy

Mình làm culi ở Nhật có nhiều cái cũng khỏe lắm, cứ làm 2 tiếng thì lại nghỉ uống nước hút thuốc. Vào giờ giải lao thì mấy đứa VN thường ngồi tụm lại với nhau chém đũa chuyện trên trời dưới đất. Chuyện bia rượu tối hôm trước, chuyện đá tàu, chuyện giả danh kỹ sư đi cua gái... Cũng không phải nhất thiết là chuyện của chính họ, có thể là nghe một thằng bạn nào đó ba hoa rồi kể lại, cứ thế truyền tai nhau. Nhưng kì ở một chỗ, mình vẫn không hiểu nổi tại sao mấy đứa lại luôn bàn về những chủ đề này một cách hào hứng và thích thú như vậy. Mọi khi thì mình lẩn đi chỗ khác chứ ngồi nghe hồi những nãy, nhưng hôm nay phòng giải lao chậ không đi đâu được, nên cũng ngồi đó mà nghe Hên sao chủ đề

hôm nay cũng hay hay "Làm gì sau khi về nước?".

Chủ đề này thật ra không mới lạ gì, cũng đem ra xào tới xào lui muốn như rồi. Thằng nào ít ăn chơi có được số vốn nhỏ thì mở cà phê, mở tiệm net. Thằng thì kêu mượn thêm tiền mua xe bốn bánh chạy uber. Thằng nào phá quá không có dư thì dự định về tiếp tục làm công nhân xã nghĩa... Nhưng hôm nay một thằng đưa ra một đường hướng mới: về rồi đi lao động tiếp ở Đài Loan theo diện du lịch 6 tháng. Chuyện là thằng này có người anh họ ở quê hồi trước cũng đi lao động ở Nhật, về nhà năm thất nghiệp mấy năm trời. Tự nhiên gần đây ở xóm nó bùng phát lên dịch vụ đi lao động tại Đài Loan theo visa du lịch 6 tháng (chính xác là du lịch thương mại hay gì đó mình quên mất tiu). Nội dung mà mình nghe được về kiểu đi lao động này như sau:

- Phải có người quen bên đó giới thiệu việc làm. (có phí hoa hồng)
- Lương khoảng mười mấy triệu hồ tệ/tháng.
- Làm hết 6 tháng về nước, sau đó lại quay lại làm y như vậy. Không giới hạn số lần quay lại.

Mấy đứa kia nghe thấy háo hức, hỏi rất kỹ chi tiết. Thấy vậy mình cũng chen ngang vô hỏi:

- Ủa sao tụi mình không được làm việc trên Quê-Hương mình vậy tụi bây?

Tụi nó nhìn mình, lắc đầu ngán ngẩm. Tụi nó chán mình lắm, mỗi lần mình xỏ miệng vô là câu chuyện bị cắt ngang à, nên lần này tụi nó không buồn trả lời như mấy lần trước:

- Tại ở nhà thì thất nghiệp, tại lương 3 triệu không đủ ăn! Tại nước mình nghèo hơn người ta!

Tại, và, bị...

Cách đây hai tháng, một người cùng công ty khi hết hạn lao động trốn ra ngoài làm việc lậu, bị bắt và trục xuất về nước, vĩnh viễn không được quay lại Nhật! Lý do bị cảnh sát Nhật theo dõi và bắt là: Hùn tiền với bạn bè mua xe ăn cắp để đi làm! Một người anh khác từng làm chung đã về nước, giờ nghe đâu cả hai vợ chồng đi du lịch sang Hàn-Quốc và trốn luôn ra ngoài để đi làm chui! Cả một khu xóm của anh này ở Long-An đều trốn chung với nhau như vậy!!! Rồi thì đọc báo thấy Hàn-Quốc, Trung-Quốc rao bán cô dâu Việt-Nam như bán trái dưa trái cà, con cá con gà! Trái dưa hư thì đổi cho trái khác, con gà mà xổng chạy mất thì đền cho con khác! Gà còn trinh!!!

- Trời!
- Tại sao vậy?

Tại sao lại háo hức vui mừng đến vậy khi nghe đến việc đi làm culi cho xứ ngươi! Tại sao lại vui bị bán đi với cái danh từ mỹ miều "xuất-khẩu lao động"? Hàng hóa, con vật, đồ vật, trái thanh-long, con tôm đông lạnh thì mới gọi là xuất-khẩu! Sao lại Xuất-Khẩu Con Người?

Tại sao không bao giờ đặt câu hỏi "vì sao" mình phải tha phương cầu thực? Quí lụy hết người Nhật tới người Việt-Nam, chạy vay vay mượn một núi tiền cúng cho họ để cầu xin một công việc lao động? Rồi khi sang đây, may mắn gặp công ty đàng hoàng thì được nhờ! Còn xui rủi bị ngược đãi, bị ức hiếp, bị bóc lột, tối về ôm gối khóc, cắn răn nuốt nước mắt cay như con trâu suốt mấy năm trời mà không đủ tiền trả nợ? Ở ngoài các tỉnh miền Bắc, phải trả trên dưới 300 triệu đồng để đổi lấy một công việc chân tay xứ giầy chết!!!

Tại sao lại thờ ơ vô cảm kêu "ngu thì chịu" khi nghe một thằng cu mặt mày non choẹt bị công ty môi giới Việt-Nam lừa qua Nhật rồi bỏ con giữa chợ bơ vơ! Một chữ tiếng Nhật bẻ đôi không biết? Người Nhật lừa người

Việt-Nam một! Thì người Việt lừa người Việt mười!!!

Tại sao lại cười cợt với nhau khi nghe một thằng bạn giả danh kỹ- sư lừa gạt và chơi thành công một con bé tu-nghiệp sinh mới chân ướt chân ráo tới Nhật, “mê tiền thì chịu”, “mê cu thì chịu”, “ham danh kỹ-sư thì chịu”. (các bạn nữ sang đây rất dễ bị những thằng giả danh kỹ-sư dụ dỗ, vì kỹ-sư thì được ký visa dài hạn! Nếu cười được thì mình cũng ở lại theo!).

Tại sao cứ phải tìm mọi góc ngách để trốn chạy khỏi cái quê hương mình, mà thậm chí cũng không biết vì sao mình lại trốn nữa???

Còn hàng trăm chuyện khác. Mình nghe và chứng kiến nhiều đến mức chán nản trong bất lực! Tại sao! Tại sao? Tại sao???

Tại sao vậy người Việt-Nam? Lòng tự trọng quăng đâu chớ cạp mắt rồi? Lòng trắc ẩn thương người đâu? Thuần phong mỹ tục đâu? Dân-Tộc Việt-Nam ngàn năm văn hiến đâu???

Tại sao người Việt lại nở đan-tâm đi hãm-hại nhau? Cười chua chát!!! Chế độ này đã làm cho con người mất hết những giá-trị đạo-đức! Chỉ còn phần con! Mất hết phần người!!! Mọi thứ lại rơi vào im lặng, mình ngồi đó và nhẩm bài hát của Việt-Khang:

*“Thương cho dân mình còn nghèo!
Người theo người cầu thực chốn tha phương!
Thương cho Việt-Nam mình bé nhỏ
trước ngoại-xâm! trước hiểm-họa diệt vong!!!”.*

Vài ánh mắt len lén nhìn mình! Họ biết hết, tại họ không thèm hiểu đó thôi!!!